

Tato nejasnost, jež nejen znemožňuje straně, aby se proti nař. rozhodnutí účinně mohla bránit, nýbrž stojí i nss-u v cestě, aby rozhodnutí to spolehlivě mohl přezkoumat, bylo tedy uznati za podstatnou vadu řízení, pro niž bylo nař. rozhodnutí zrušiti dle § 6 zák. o ss, takže v tomto stadiu není ani třeba klásti váhu na to, že šetření, která se konala — která však shora uvedenou nejasnost nijak neodstranila — prováděna byla bez náležité účasti všech zúčastněných stran, kterážto účast jest nezbytným požadavkem každého řízení správního, jemuž sluší vyhověti i tam, kde to není zvláštním předpisem procesním nařízeno.

Č. 3427.

Závodní výbory. — Administrativní řízení: I. Výrok správního úřadu (rozhodčí komise podle zák. o záv. výborech) upírající straně na něj se obrátivší legitimaci, obsahuje též výrok, že úřad se pokládá za příslušna k rozhodování ve věci samé. — II. Řízení před rozhodčí komisí podle zák. o záv. výborech jest ovládáno přísnou zásadou projednací. — III. Rozhodčí komise není příslušna rozhodovati o trvání pracovního poměru mezi zaměstnavatelem a členy volebního výboru, z práce propuštěnými.

(Nález ze dne 31. března 1924 č. 5585).

Prejudikatura: Boh. 2347 adm. a jiné.

Věc: František Z. a spolčníci v Brně proti rozhodčí komisi pro politický okres Brno-město (za zúč. firmu adv. Dr. Ant. Schauer z Prahy) o platnost propuštění členů závodního výboru z práce.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-lé podali rozhodčí komisi dle zák. o záv. výborech v Brně (město) stížnost proti akciové společnosti starobrněnských koželužen, v níž vytýkali, že byli určeni za členy a náhradníky volebního výboru pro nastávající volbu závodního výboru a že firma, aby zmařila provedení voleb, propustila je postupně všechny během měsíce dubna 1923 z práce.

Podle názoru st-lů platí ochrana, kterou zákon poskytuje členům závodního výboru proti propuštění z práce, též pro členy výboru volebního, a nemohou tedy býti propuštěni z práce bez souhlasu rozhodčí komise. Vzhledem k tomu navrhli st-lé, aby rozhodčí komise uznala, že propuštění jich bez svolení rozhodčí komise jest neplatné.

Rozhodčí komise po provedeném ústním líčení prohlásivši, že jest k rozhodování věcně příslušnou, zamítla stížnost tu nálezen; ze 14. září 1923. — — —

Než mohl soud přistoupiti ke zkoumání důvodnosti stížnosti, musil se úřední povinností zabývatí otázkou, zdali žal. úřad právem si přiznal kompetenci k rozhodování o nároku, kterýž st-lé před rozhodčí komisí vznesli.

Neboť žal. úřad odmítl žádání st-lů v řízení správním vznesené pro nedostatek jejich legitimace. Poněvadž však otázkou legitimace žadatelů

ve věci, před forum jeho vznesené, mohl se zabývatí teprve tehdy, uznali svoji vlastní příslušnost v oné věci rozhodovati, je v jeho rozhodnutí o legitimaci žadatelů nutně obsažen výrok, že jde o věc do příslušnosti rozhodčí komise náležející.

Bylo proto zkoušeti obsah petitu, s nímž se st-lé na rozhodčí komisi obrátili. V podání svém žádali, aby komise uznala právem, že p r o p u š t ě n í jich z práce, poněvadž se stalo bez souhlasu rozhodčí komise, jest n e p l a t n é. Domáhali se tudíž st-lé na komisi výroku o tom, že soukromoprávní dispozice zaměstnavatelky, kterou chtěla rozvázati pracovní poměr mezi ní a st-li uzavřený, nemá právní účinnosti, poněvadž komise neprojevila s dispozicí tou souhlas.

Nss v četných svých nálezech (srov. ku př. nál. Boh. 2347 adm.) vyslovil právní názor, že rozhodčí komise s výjimkou toho, co uvedeno jest v § 3 lit. g) zák. o záv. výborech, — o kterýž případ však zde nejde, — není povolána rozhodovati o platnosti a účinnosti výpovědi nebo propuštění z práce, neboť zákonem o záv. výborech n e b y l a všeobecně na rozhodčí komise přenesena působnost, jež dle zákonů do té doby platných příslušela ve sporech mezi majiteli živností a jich pomocným personálem soudům živnostenským, nebo soudům okresním.

Je sice pravda, že by rozhodčí komise byla povolána rozhodovati o rozsahu práv členů volebního výboru dle zák. o záv. výborech; a mohla by zejména také rozhodnouti spor o to, zda i členové volebního výboru požívají ochrany, jakou § 22 zák. o záv. výborech přiznává členům záv. výboru v příčině jich výpovědi nebo propuštění z práce, není však povolána judikovati o tom, jaký reflex má porušení oněch práv na trvání soukromoprávního poměru pracovního mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem. Než právě o této otázce a jen o této otázce dožadovali se st-lé od rozhodčí komise úředního rozhodnutí.

Na tento petit st-lů byla komise dle procesních předpisů pro ni platných přísně vázána a o otázce jiné ani rozhodovati nemohla, neboť pro řízení před rozhodčí komisí platí dle § 26, odst. 7 zák. a § 35, odst. 2 prov. nař. ustanovení civilního řádu soudního o řízení před soudy okresními. Řízení toto je však ovládáno přísnou zásadou projednací, zejména nesmí (§§ 405 a 431 c. ř. s.) býti straně přiznáno něco, co nebylo navrženo.

Z toho plyne, že komise o petitu st-lů tak, jak byl formulován, vůbec nebyla povolána rozhodovati. Z toho však následuje, že nebyla povolána zkoumati, zdali petit ten vznesen jest osobou k tomu legitimovanou, nýbrž že měla věci před ní nenáležející prostě pro svou vlastní nepříslušnost odmítnouti.

Poněvadž toho neučinila, jest rozhodnutí její nezákonné a bylo je zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 3428.

Z á v o d n í v ý b o r u: I. Volí-li se závodní výbor společný pro dělníky a zřizence, nestačí existence jediného zřizence v závodě ke vzniku nároku podle § 7, odst. 2 zák. o záv. výborech na zastoupení menšiny v záv. výboru; stačí však jsou-li tu zřizenci alespoň dva, přičemž jest počítati i zřizence k volbě neoprávněné. — II. Rozhodčí komise